

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 9388 af 02/07/2002 (Historisk)

**Ankestyrelsens principafgørelse U-10-02 om erhvervssygdom -
anerkendelse - lænderyglidelse - trillebør - løftemængde - træk opad -
enkeltbyrder - arbejdsskade**

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 100365-01100369-01

Ankestyrelsens principafgørelse U-10-02 om erhvervssygdom - anerkendelse - lænderyglidelse - trillebør - løftemængde - træk opad - enkeltbyrder - arbejdsskade

Resume:

Ankestyrelsen har behandlet 2 sager om anerkendelse af en lænderyglidelse, hvori indgik arbejde i forbindelse med kørsel af trillebør.

Ankestyrelsen fandt, at arbejdet med kørsel af trillebør i et vist omfang kunne medregnes ved opgørelsen af de styrkemæssige krav til løftarbejde, som er fastsat i bekendtgørelsen om fortegnelse over erhvervssygdomme. Ankestyrelsen fandt, at løft af trillebørens håndtag udgjorde et træk lodret opad, som kunne sidestilles med løft.

Ved vurderingen af om belastningen styrkemæssigt og tidsmæssigt opfyldte betingelserne for anerkendelse af en lænderyglidelse, tog Ankestyrelsen udgangspunkt i forholdene på tidspunktet, hvor lidelsen gav symptomer.

I sag nr. 1 anerkendte Ankestyrelsen en lænderyglidelse hos en teglværksarbejder, der havde arbejdet som sådan gennem 35 år. Ryglidelsen opstod 12 år efter ophør af det løftarbejde, som opfyldte de styrkemæssige betingelser i bekendtgørelsen, men på et tidspunkt, hvor manden fortsat var i arbejde.

Ankestyrelsen fandt, at der var tale om et sygdomsbillede, for hvilket der var godtgjort en årsagsmæssig sammenhæng mellem lidelse og belastning. Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at manden siden ophør af det løftarbejde, som opfyldte bekendtgørelsens styrkemæssige betingelser, og indtil symptomdebut havde været udsat for rygbelastende arbejde i betydeligt omfang.

I sag nr. 2 afviste Ankestyrelsen anerkendelse af en lænderyglidelse hos en mand, der havde arbejdet som murer i perioden fra 1953-1992, været arbejdsløs i perioden 1992-1994 og igen arbejdet som murer fra 1994 til maj 1995. Manden havde siden 1976 haft lænderygsmærter.

Ud fra en samlet vurdering, herunder belastningen ved kørsel med trillebør, fandt Ankestyrelsen, at der ikke forud for symptomernes opståen i 1976 havde været tale om rygbelastende løftarbejde i et omfang, så betingelserne for anerkendelse efter erhvervssygdomsfortegnelse gruppe E, pkt. 11 a) og b) kunne anses for at være opfyldt. Der var ikke grundlag for at forelægge sagen for Erhvervssygdomsudvalget.

Love:

Lov om sikring mod følger af arbejdsskade - lov bekendtgørelse nr. 943 af 16. oktober 2000 - § 9, nr. 4 og § 9, stk. 1, nr. 1

Sagsfremstilling 1:

Sag nr. 1 - j.nr. 100369-01

Sagen vedrørte anerkendelse af en lænderyglidelse hos en 65-årig mand. Manden havde i hele perioden 1959-1996 arbejdet som teglværksarbejder på samme teglværk.

I perioden 1959-63 bestod arbejdet i, at manden tog vindtagsten ud af ovnen og placerede dem i en trillebør. En del af funktionen foregik med foroverbøjet ryg. Der var tale om enkeltløft på 15 kg. Den samlede daglige løftebelastning havde været på 24 tons.

Fra 1963-73 var manden beskæftiget med at tage tagsten af et løbende bånd. Hver tagsten vejede 3,9 kg, og der blev løftet 2 tagsten ad gangen. I løbet af en dag skulle han nå 6000 tagsten. Den daglige løftebelastning herved havde været 24 tons. Stenene blev lagt i en trillebør, der fyldt vejede 375 kg. Herefter kørte han trillebøren. Trillebøren blev løftet 62 gange dagligt.

I 1973 blev ovnen bygget om, således at manden slap for at køre trillebør. Der var fortsat tale om løft af tagsten, der vejede 3,9 kg pr. stk., og hvor han tog én sten i hver hånd 3000 gange dagligt, i alt 24 tons.

Om de helbredsmæssige forhold var det oplyst, at manden i 1985 fik anfald med lave lænderygsmærter med udstråling. Der havde i perioden fra 1985 og frem til foråret 1995 været tilbagevendende lave lændesmerter, men uden sygefravær. I december 1995 blev mandens ryg- og skuldersmerter så udtalte, at han tog ferie for at undgå arbejdsbelastningerne.

Arbejdet blev kortvarigt genoptaget og sluttede i marts 1996, hvor han gik på efterløn. Ved den objektive speciallægeundersøgelse i 1996 fandtes god bevægelighed i lænden, der var ømhed af lændemuskulaturen og ømhed af skuldermuskulatur.

Arbejdsskadestyrelsen lagde ved sin afgørelse vægt på, at lidelsen ikke var optaget på fortegnelsen over erhvervssygdomme. Arbejdsskadestyrelsen havde endvidere lagt vægt på indstillingen fra Erhvervssygdomsudvalget, som havde indstillet, at tilfældet blev afvist, idet lidelsen ikke udelukkende eller i overvejende grad skyldtes arbejdets særlige art. Udvalget havde herved lagt vægt på, at løftarbejdet som teglværksarbejder med enkeltløft på 15 kg for de første ca. 4 års vedkommende havde været for kortvarigt, og desuden manglede der tidsmæssig sammenhæng med ryglidelsens opståen. Vedrørende resten af ansættelsesperioden fandt udvalget, at langt den overvejende del af løftene havde været på mindre end 8 kg, og at der kun i beskedent omfang havde været tale om enkeltløft på 8 kg eller mere, hvorfor der efter udvalgets praksis ikke havde været tale om tilstrækkeligt tungt løftarbejde.

Ankestyrelsen tiltrådte Arbejdsskadestyrelsens afgørelse, hvorefter ryglidelsen ikke kunne anerkendes som en erhvervssygdom.

Begrundelsen for Ankestyrelsens afgørelse var, at ryglidelser ikke var nævnt i Arbejdsskadestyrelsens bekendtgørelse om fortegnelse over erhvervssygdomme.

Ankestyrelsen fandt heller ikke, at ryglidelsen udelukkende eller i overvejende grad skyldtes arbejdets særlige art. Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at der ved løftarbejdet som teglværksarbejder, bortset fra perioden 1959-63 med enkeltløft på 15 kg, overvejende havde været tale om enkeltløft af sten på ca. 8 kg og kun i mindre omfang enkeltløft på over 8 kg.

Ankestyrelsen vurderede, at løftarbejdet de første 4 år havde været for kortvarigt, og der manglede tidsmæssig sammenhæng med det begyndende lænderygbesvær i 1985, samt at der samlet ikke havde været tale om tilstrækkeligt tungt løftarbejde.

Mandens forbund anførte herefter, at det ikke fremgik af afgørelsen, hvilken værdi man havde tillagt de reduktionsfaktorer, der indgik i arbejdet. Det blev endvidere anført, at der ud over løftarbejdet havde været tale om enkeltløft 62 gange om dagen i form af transport af tagsten på en trillebør med en vægt på 375 kg under vanskelige forhold.

Ankestyrelsen redegjorde i sit svar til forbundet for betydningen af reduktionsfaktorer ved beregningen af løftearbejdet. Endvidere bemærkede Ankestyrelsen, at kørsel med trillebør ikke kunne anses for specifikt at være rygbelastende løftearbejde, men at arbejdet måtte anses for ligestillet med skub og træk. Arbejdet med kørsel af trillebør indgik derfor ikke ved opgørelsen af løftemængden.

Mandens advokat udtog herefter stævning mod Den Sociale Ankestyrelse. Under retssagens forløb blev der indhentet en udtalelse fra Arbejdsmiljøinstituttet om rygbelastningen ved trillebørsarbejde. Arbejdsmiljøinstituttet vurderede, at der ved start af trillebøren blev løftet svarende til et løft på 138 kg. Da processen blev udført 62 gange dagligt, blev den samlede løftemængde herved 8,5 tons pr. dag. Kørsel med trillebøren, herunder kørsel ned ad rampe og drejning af trillebøren, vurderedes at være forværende faktorer.

Sagen blev forelagt for Retslægerådet, som bl.a. udtalte, at skadelidte havde lumbago, bløddelsgigt i lænde- og sædemuskulatur, morbus Scheuermann, lette degenerative forandringer i 4. og 5. båndskive i lændehvirvelsøjlen og lettere slidgigt i lænderygsøjlen. Det var Retslægerådet vurdering, at skadelidtes rygbelastende arbejde måtte anses for hovedårsagen til hans lænderygbesvær. Rådet begrundede denne vurdering med, at den samlede daglige løftebelastning gennem en lang årrække havde været overordentlig stor i forhold til det gennemsnitlige inden for manuelle erhverv på det danske arbejdsmarked, selvom enkeltløftene årene forud for rygsymptomernes debut havde været relativt beskedne, men langt fra negligeeable. Retslægerådet udtalte endvidere, at når symptomerne først var debuteret efter 50-års alderen, kunne det skyldes stigende misforhold mellem den daglige løftebelastning og den med alderen fremadskridende normale fysiologiske svækkelse af vævene, herunder sener, muskler og lænderyggen. Endelig udtalte Retslægerådet, at det var kendt, at en såkaldt "lav Mb. Scheuermann" disponerer til lænderygbesvær, men rådet kunne ikke afgøre, i hvilket omfang dette havde været tilfældet hos skadelidte.

Herefter genoptog Ankestyrelsen sagen.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af om arbejde med kørsel af trillebør kan sidestilles med løftearbejde.

Afgørelse:

Ankestyrelsen anerkendte lænderyglidelsen som erhvervssygdom efter lovens § 9, nr. 4, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, sammenholdt med § 1, stk. 1, nr. 2 og § 2 og bilag 1, gruppe E, pkt. 11 a), i Arbejdsskadestyrelsens bekendtgørelse om fortegnelse over erhvervssygdomme.

Begrundelsen for afgørelsen var, at betingelserne for anerkendelse i erhvervssygdomsfortegnelse gruppe E, pkt. 11 a) var opfyldt.

Ankestyrelsens lagde vægt på, at manden i perioden 1959-63 havde løftet vindtagsten á 3 kg, som han løftede i byrder med 5 tagsten ad gangen. Enkeltbyrderne vejede således 15 kg. Manden løftede 8.000 tagsten svarende til 24 tons dagligt. Ankestyrelsen vurderede derfor, at han for perioden 1959-63 opfyldte betingelsen i bekendtgørelsen om de styrkemæssige krav til den daglige løftemængde.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på beskrivelsen af arbejdet med kørsel af trillebør i perioden 1963-73 i vurderingen fra Arbejdsmiljøinstituttet. Det fremgik heraf, at løft i trillebørens håndtag ved start af trillebøren svarede til et løft på 138 kg. Arbejdsbelastningen blev forværret af den beskrevne håndtering af trillebøren i form af kørsel ned ad rampe og drejning med trillebøren. Denne arbejdsproces blev udført ca. 62 gange dagligt. Ankestyrelsen vurderede, at løft i trillebørens håndtag udgjorde et træk lodret opad, som måtte sidestilles med løft. Dette svarede til en samlet daglig løftemængde på 8,5 tons. Ankestyrelsen

fandt således, at arbejdet med kørsel af trillebør i denne periode opfyldte betingelsen til de styrkemæssige krav i erhvervssygdomsfortegnelse gruppe E, pkt. 11 a).

Derudover havde manden i perioden 1963-96 haft betydeligt rygbelastende løftarbejde med en samlet daglig løftemængde på 24 tons. Dette løftarbejde bestod i, at manden løftede tagsten á 3,9 kg, to ad gangen. Ankestyrelsen vurderede, at selvom der var tale om reduktionsfaktorer i form af mere end ét løft i minuttet, løft under vrid og løft i foroverbøjet stilling, havde enkeltbyrderne ikke haft en tilstrækkelig stor vægt til, at betingelsen om de styrkemæssige krav i erhvervssygdomsfortegnelse gruppe E, pkt. 11 a) var opfyldt.

Ankestyrelsen havde efter en samlet vurdering af løftemængden fundet, at mandens arbejde i perioden 1959-73 opfyldte de styrkemæssige og tidsmæssige krav til arbejdet, således som de var nævnt i erhvervssygdomsfortegnelse gruppe E, pkt. 11 a).

Ankestyrelsen lagde herefter vægt på, at ryglidelsen var opstået omkring 1985, dvs. ca. 12 år efter ophør af det arbejde, der opfyldte betingelserne i erhvervssygdomsfortegnelse gruppe E, pkt. 11 a).

Ankestyrelsen fandt dog, at mandens lænderyglidelse svarede til det sygdomsbillede, for hvilket der var godtgjort en årsagsmæssig sammenhæng mellem lidelse og belastning, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 2. Ankestyrelsen lagde vægt på, at manden i perioden efter 1973 og indtil arbejdsophør i 1996 var udsat for rygbelastende løftarbejde af væsentligt omfang, idet han dagligt havde løftet 24 tons i byrder á knap 8 kg.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at Retslægerådet havde vurderet, at det var mest sandsynligt, at den arbejdsmæssige belastning var hovedårsag til mandens lænderyggener, idet den samlede daglige løftemængde gennem en lang årrække havde været overordentlig stor set i forhold til det gennemsnitlige inden for manuelle erhverv, selvom enkeltløftene årene forud for rygsymptomernes debut havde været relativt beskedne, men lagt fra negligeable.

Ankestyrelsen ændrede således sin tidligere afgørelse.

Sagsfremstilling 2:

Sag nr. 2 - j.nr. 100365-01

Sagen vedrørte anerkendelse af en lænderyglidelse hos en 62-årig murersvend, der havde arbejdet 41 år som murer.

Det fremgik, at manden under alle omstændigheder havde haft lænderygsymptomer fra 1976.

Manden havde i perioden 1953 - 1960 hovedsageligt opmuret skillevægge. Der blev lagt 1000-1500 sten pr. arbejdsdag á cirka 2,5 kg svarende til 2550 - 3825 kg om dagen. Hertil kom løft af 30-35 kasser mørtel pr. dag svarende til cirka 2300 kg. Efter selve murerarbejdet og pudsningens arbejde, der tog cirka 7 uger, skulle gulvene støbes, hvilket tog cirka en uge. Der blev båret cirka 3,6 tons beton i løbet af denne uge. Det var i denne forbindelse angivet, at sikre i denne periode således havde løftet 6-9 tons dagligt. I perioden 1959-1960 havde der været flere hjælpemidler til rådighed i form af truck og murerhejs.

I perioden 1960-1963 arbejdede manden udelukkende med opbygning af skillevægge på akkord. Der blev lagt 4500 sten om dagen, hvilket svarede til cirka 10 tons.

I perioden 1963-1970 arbejdede manden udelukkende med pudsning af vægge og loft, hvilket foregik med cirka 6 kg mørtel på et stålbræt.

I perioden 1970-1988 udførte manden gulvarbejde. I 2/3 af tiden (12 år) var der tale om slidlagsarbejde, hvor han sammen med to kolleger blandede beton, kørte den ud og pudsede den. Det var muligt at støbe 100-120 m² gulv pr. dag, svarende til anvendelse af 8 m³ beton, der vejede knap 18 tons fordelt på 3 mand. Der var endvidere løft ved tvangsblenderen af cirka 60 50 kg's cementsække pr. dag samt træk og skub i forbindelse med kørsel af trillebør. De resterende år lagde han vacuumgulve, hvor arbejdet var lettere, idet der blev anvendt færdigblandet beton.

I perioden 1988-1992 arbejdede manden hovedsageligt med småreparationer hos private, og var derefter arbejdsløs i perioden 1992-1994.

I det første halve år af 1994 lagde manden ca. 1000 sten om dagen, hvorefter han i 2 måneder opmurede skillerum. Herefter restaurerede han udvendig stuk, ind til han den 29. maj 1995 fik et forløftningstraume.

Arbejdsskadestyrelsen traf den 24. oktober 1996 den afgørelse, at den anmeldte ryglidelse ikke kunne anerkendes som erhvervssygdom, og at der ikke var grundlag for at forelægge sagen for Erhvervssygdomsudvalget. Arbejdsskadestyrelsen begrundede afgørelsen med, at manden ikke havde haft tungt rygbelastende løftearbejde i et tilstrækkeligt omfang.

Ankestyrelsen tiltrådte den 28. januar 1997 Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.

Arbejdsskadestyrelsen gav den 22. oktober 1998 afslag på genoptagelse, da der ikke var fremkommet nye væsentlige oplysninger om den arbejdsmæssige udsættelse.

Ankestyrelsen tiltrådte den 5. maj 1999 Arbejdsskadestyrelsens afslag på genoptagelse.

Der blev herefter indgivet stævning mod Ankestyrelsen.

I forbindelse med den verserende retssag blev der fremlagt en udtalelse af 29. maj 2000 fra Arbejdsmiljøinstituttet, der fandt, at løft i en trillebørs håndtag kan betragtes som traditionelle løft ved kroppen, idet håndtagene løftes opad med en tilnærmelsesvis lodret kraft. Da manden oplyste at have kørt med en trillebør med en last beton på 200-250 kg, svarede dette til en belastning på 120-140 kg ved løft i trillebørens håndtag. De daglige løft (mindst ca. 210) af trillebør svarede således til en løftemængde på mindst 25 tons.

På den baggrund genoptog Ankestyrelsen sagen.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af om arbejde med kørsel af trillebør kan sidestilles med løftearbejde.

Afgørelse:

Den anmeldte lænderyglidelse kunne fortsat ikke anerkendes som erhvervssygdom efter lovens § 9, nr. 4, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, sammenholdt med § 2 og bilag 1, gruppe E, pkt. 11 a) og b), i Arbejdsskadestyrelsens bekendtgørelse om fortegnelse over erhvervssygdomme, og § 10, stk. 1, nr. 2, 1. og 2. led, jf. stk. 3. Manden kunne derfor ikke få erstatning eller andre ydelser efter loven.

Ankestyrelsen vurderede, at der havde været grundlag for genoptagelse af Ankestyrelsens tidligere afgørelser af henholdsvis den 28. januar 1997, hvor manden fik afslag på anerkendelse af den anmeldte ryglidelse som erhvervssygdom, og den 5. maj 1999, hvor han fik afslag på genoptagelse af spørgsmålet om anerkendelse af ryglidelsen som erhvervssygdom.

Begrundelsen for genoptagelse var, at lænderyglidelser med virkning fra den 1. april 2000 blev optaget i bekendtgørelsen om fortegnelse over erhvervssygdomme. Endvidere havde Ankestyrelsen, mens sagen

havde verseret ved domstolene, ændret opfattelse med hensyn til at sidestille løft af trillebør med rygbelastende løftarbejde.

Betingelserne for at anerkende en kronisk lænderyglidelse som en arbejdsskade fremgik af lovens § 9, nr. 4, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, sammenholdt med § 2 og bilag 1, gruppe E, pkt. 11 a) og b), i Arbejdsskadestyrelsens bekendtgørelse om fortegnelse over erhvervssygdomme.

Efter fortegnelsens pkt. 11 a) skulle der have været tale om rygbelastende løftarbejde gennem 8-10 år med løft af genstande. Der skulle som udgangspunkt have været tale om en samlet daglig løftemængde på 8-10 tons eller derover, hvor den enkelte genstand havde været tung (som udgangspunkt 50 kg for mænd).

Efter fortegnelsens pkt. 11 b) skulle der have været tale om regelmæssigt løftarbejde gennem mindst 8 år, hvor ekstremt tunge løft (som udgangspunkt 100 kg) udført under akavede omstændigheder havde været en almindelig del af arbejdet, når der samtidig havde været tale om en samlet daglig løftemængde på ikke under 3-3½ tons.

Ankestyrelsen havde på baggrund af de foreliggende lægelige oplysninger lagt til grund, at manden gennem en længere årrække, og under alle omstændigheder fra 1976, havde haft lænderygsymptomer. Det betød, at betingelserne for anerkendelse af en ryglidelse som erhvervssygdom efter erhvervssygdomsfortegnelsens gruppe E, pkt. 11 a) og b) skulle være opfyldt på tidspunktet for symptomernes opståen, d.v.s. senest i 1976.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at manden i perioden 1970-1976 var beskæftiget med gulvarbejde. Det fremgik, at det var muligt at støbe 100-120 m² gulv pr. dag, svarende til 8 m³ beton, der vejede knap 18 tons, fordelt på 3 mand. Der var tale om slidlagsarbejde, hvor han sammen med 2 kolleger blandede beton, kørte den ud og pudsede den. Ved tvangsblenderen var der dagligt løft af ca. 60 cementsække á 50 kg.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på udtalelsen af 29. maj 2000 fra Arbejdsmiljøinstituttet. Det fremgik af udtalelsen bl.a., at belastningen ved løft af en trillebørs håndtag kan betragtes som et løft, idet håndtagene løftes opad med en tilnærmelsesvis lodret kraft. Belastningen ved et sådant løft kan derfor vurderes på samme måde som traditionelle løft tæt ved kroppen. Målingerne i en arbejdssituation som under mandens ansættelse i perioden 1970-1988 med kørsel af færdigblandet beton viste en belastning svarende til en vægt på 120-140 kg pr. løft. Arbejdsmiljøinstituttet vurderede, at alene disse løft svarede til en daglig løftemængde på mindst 25 tons.

På baggrund af Arbejdsmiljøinstituttets vurdering af belastningen ved kørsel med trillebør fandt Ankestyrelsen, at manden i perioden 1970-1976 opfyldte betingelserne i erhvervssygdomsfortegnelsens gruppe E, pkt. 11 a), om en samlet daglig løftemængde på 8-10 tons eller derover, hvor den enkelte genstand havde været tung, d.v.s. på mindst 50 kg.

Ankestyrelsen fandt imidlertid ikke, at de arbejdsopgaver, manden havde haft i perioden 1960-1970, opfyldte de krav til rygbelastende løftarbejde, der fremgår af fortegnelsens gruppe E, pkt. 11 a).

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at manden i perioden 1963-1970 udelukkende var beskæftiget med pudsning af vægge og loft, hvilket foregik med ca. 6 kg mørtel på et stålbræt.

Endvidere, at han i perioden 1960-1963 udelukkende var beskæftiget med opbygning af skillevægge på akkord, hvor der dagligt blev lagt 4.500 sten. I denne periode havde han en samlet daglig løftemængde på ca. 10 tons, men byrden af det enkelte løft var begrænset og opfyldte ikke fortegnelsens krav, hvorefter den enkelte byrde som udgangspunkt skal veje 50 kg for mænd.

På den baggrund fandt Ankestyrelsen ikke, at manden i perioden 1960-1970 havde haft en samlet daglig løftemængde på 8-10 tons eller derover, hvor den enkelte genstand havde været tung.

Ud fra en samlet vurdering af mandens arbejdsforhold forud for rygsymptomernes opståen i 1976 fandt Ankestyrelsen herefter ikke, at der havde været tale om rygbelastende løftarbejde gennem 8-10 år med en samlet daglig løftemængde på 8-10 tons eller derover, hvor den enkelte genstand havde været tung (som udgangspunkt 50 kg for mænd).

De specielle betingelser for anerkendelse af en lænderyglidelse efter erhvervssygdomsfortegnelse gruppe E, pkt. 11 a), var således ikke opfyldt.

Ankestyrelsen fandt endvidere ikke, at der i perioden forud for mandens rygsymptomers opståen havde været tale om regelmæssigt løftarbejde gennem mindst 8 år, hvor ekstremt tunge enkeltløft (som udgangspunkt 100 kg) udført under akavede omstændigheder havde været en almindelig del af arbejdet, når der samtidig havde været tale om en samlet daglig løftemængde på ikke under 3 - 3½ tons.

De specielle betingelser for anerkendelse af en lænderyglidelse efter erhvervssygdomsfortegnelse gruppe E, pkt. 11 b), var således ikke opfyldt.

Ankestyrelsen fandt efter de foreliggende oplysninger om arbejdets art og om lidelsens karakter ikke tilstrækkeligt grundlag for at anmode Arbejdsskadestyrelsen om at forelægge sagen for Erhvervssygdomsudvalget efter lovens § 10, stk. 3, med henblik på mulig anerkendelse efter lovens § 9, nr. 4, jf. § 10, stk. 1, nr. 2, 1. og 2. led.

Ankestyrelsen fandt, at det ville være udsigtsløst at forelægge sagen for Erhvervssygdomsudvalget med henblik på mulig anerkendelse efter § 10, stk. 1, nr. 2, 1. led.

Dette skyldtes, at lænderyglidelser nu var optaget i erhvervssygdomsfortegnelse gruppe E, pkt. 11, og at Erhvervssygdomsudvalget hermed havde taget stilling til, under hvilke betingelser en lænderyglidelse kunne anerkendes som erhvervssygdom.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at det ville være udsigtsløst at forelægge sagen for Erhvervssygdomsudvalget med henblik på mulig anerkendelse efter § 10, stk. 1, nr. 2, 2. led.

Dette skyldtes, at mandens arbejde som murer forud for 1976 efter Ankestyrelsens vurdering ikke havde indebåret sådanne særlige belastninger, at det kunne antages at medføre en særlig risiko for udvikling af lænderygmerter.

På den baggrund fandt Ankestyrelsen ikke, at mandens lænderyglidelse måtte anses for udelukkende eller i overvejende grad at være forårsaget af arbejdets særlige art.

Ankestyrelsen fastholdt således med denne begrundelse sin afgørelse af 28. januar 1997.